

Un copil, o buburuză și-o aripă de înger

David Daniel Adam

Prins într-un trup fraged de copil, sufletul meu privea cerul, marea, florile și zarea,
Care-mi trezeau mirarea, tristețea, înduioșarea, încântarea și alte emoții înnăscute,
Din propriul trup nu vedeam decât muchiile și, dacă închideam un ochi, vârful nasului,
Locul preferat al găzelor, de care e plină lumea aceasta, printre multe alte ființe;
Aveam și eu un loc preferat denumit acasă, acolo unde era mama, tata, fratele,
Numai suflete îngemănate, care se recunoșteau fără să își privească chipurile;
Observasem că mama avea ca și mine, aceeași lună plină la capul ulnei
De la încheietura mâinii cu care întindea meticulos untul pe felia de pâine,
Iar tata, păr cenușiu pe tot antebrațul mâinii cu care ținea stâns ghidonul bicicletei
Pe care învățam prima dată să merg și unghiile lui tăiate prea scurt mă furnicau.
Fratele meu avea mâinile mai plinuțe cu luna plină ascusă sub piele ca după nori.
Mă înduioșa tot ce e firav, precum o buburuză roșie cu picățele ca fața de masă;
O lăsam să zboare de pe vârful degetului și spuneam Celui din preajma mea:
"Uite, a zburat!" și sufletul meu era atins de aripa Lui fină ca un balon de săpun!